

Publicerad 2007-06-16 19:20 av sagogryn.

jagdu.

Stunder för sig själv.

Frihet.

Ibland känner jag mig mer ensam och fri när jag är bland fler människor, bara du inte är där. Konstigt va?
Fast vi egentligen är anspråkslöst.

Det tar mycket energi att stå ut med dig. Ibland.

Ständigt på spänn, du lär dig aldrig. Aldrig. Hur ska man orka leva med dig?

Fast. Det löser sig.

Jag jobbar sent, kommer hem hungrig som en varg.

Jag är så hungrig så jag kan döda,

så irriterad så jag dödar dig.

Maten i kastrullen kan inte hoppa av sig själv till min tallrik, och det vill jag döda den för.

Du hjälper mig. Delvis ignorerar du min irritation, och om en stund kommer du till mig: \"fortfarande grinig?\".

Nä, men frågar du så, så blir jag kanske!

Jag tänker mig för, det gör inte du.

Men det är sån du är.

Jag kan nästan aldrig riktigt slappna av i närheten av dig.

Varför är det så?

Jag vet att jag borde kunna det.

Jag behöver veta att du tänker dig för.

Att det rör sig i hjärnan, betydligheter.

Har jag kontrollbehov?

Varför?

Jag ska bo själv.

Älska dig.

Anspråkslöst.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren sagogryn. med Poeter.se id #6208 innehar upphovsrätten